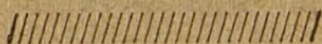

77460
408249

cb
15
K 204
30.4.2003

G. LEROUX:

Jimov súkromný život

Táto udalosť odohrala sa, keď americké bezpečnostné orgány boli proti gangstrom bezmocní. Mnohí poznajú osoby, ktoré hrajú rolu v tejto histórii, lebo všetko stalo sa tak, ako sa nižšie opisuje, len niektoré podrobnosti sa dodatočne vysvetlili.

Prvý diel.

Jim Clark zapálil si cigaretu po výdatných raňajkách. Nežnou láskou lipol k svojej manželke, ktorú zamilovane obdivoval. Jeho manželka Mária, krásna blondínka, bola mu najdrahším na svete. Natiahol svoju tvrdú opálenú ruku ponad stôl a dotkol sa jemných prstiek Márie.

Už vyše troch rokov bola táto krásna americká deva jeho manželkou. Jim ju opravdu tak miloval, že žiadne iné dámy sveta ho nezaujímaly. Neoklamal svoju Máriu ani raz, nepozeral za inými dievčatmi a nepestoval žarty o manželskom živote. Slovom bol jej vzorným manželom. Nikdy nereagoval na žartovné narážky svojich kolegov o manželskom živote; nechápal tieto žarty, lebo on bol nadmieru spokojný so svojim rodinným životom, netúžil po inom, a vždy ťažko očakával chvíľu, aby bol zasa po každodennej práci doma.

Teraz ako sa zadíval na svoju Máriu, zbožňovanú Máriu, spozoroval, že je v zlej nálade, že má zachmúrené čelo. Prestrašený sa jej opýtal:

— Čo ti je, dušička drahá, stalo sa niečo?

Mária sa nútila do úsmevu, ale skôr než by bola odpovedala, mimovoľne sa pozrela nervózne na dvere.

— Nič sa nestalo. Len som trocha rozčúlená. Jurko má ešte vždy dosť veľkú horúčku a ponosuje sa, že ho hrdlo bolí.

Jim sa tiež zachmúril.

— A čo povedal lekár?

SC 111488

— Vraj má zápal mandlí. Nič vážneho, ale trápi ma to predsa.

— No, nie je to tak zlé, žeby si sa musela oň obávať. Jurko je silný ako železo. Každé dieťa niekedy onemocnie. Uvidíš, že do večera mu bude lepšie, pôjdeme potom do kina. Dobre?

Ženuška sa potešila.

— Práve dnes premietajú film Clark Gablé. Veľmi rada by som ho videla. Len aby Jurko do večera naozaj vyzdravel.

— Dobre, holúbok môj. Ak večer prídem skôr domov, pôjdeme do kina.

Jim pozrel na hodinky, vstal a šiel si do predsiene pre klobúk, ale Mária ho zastavila.

— Nehnevaj sa, Jim! Nechcem ťa stále trápiť, veď je taká drahota, ale Jurkovi som sľúbila, že mu kúpim malý tank a elektrickú železničku, ak chytro vyzdravie a nechcela by som ho oklamať. I ja by som potrebovala kožuch. Ten starý je už trocha zodratý.

Mária si vzdychla, trocha počkala, váhala a potom predsa len dokončila:

— Mal by si pýtať zvýšenie platu. Pracuješ za smiešne malý plat. Netreba byť zbabelcom, len si staň smelo pred svojho prednostu. Neboj sa, neodurí ťa. Si jeho najlepším pracovníkom, najobratnejším. Nikdy nemal pre teba neprijemnosti. Len sa ho neboj!

Jim znepokojene sa pozeral na ňu a fajčil cigaretu.

— Dobre, dušička! Pokúsim sa o to! Pravda, nevieš si predstaviť, aká je to ťažká vec, niečo takého docieľiť v dnešných zlých časoch. Je mnoho ľudí nezamestnaných, mnohí sa núkajú do práce k nám. To, pravda, znehodnocuje našu prácu a dostávame menší plat, ako by sme si v skutočnosti zaslúžili.

Mária však trvala na svojom:

— To predsa nevadí, že sa druhí núkajú do práce. Na teba sa môže prednosta vo všetkom spoľahnúť, s novými ľuďmi by iste mal väčšiu oštaru.

Jim prisľúbil. Pobožkal Máriu a ticho vkročil do izby malého Jurka. Podíval sa naň a pobožkal jeho malú horúcu tváričku. Ešte trocha postál pri jeho postieľke, ako by sa obával, že to zle dopadne s Jurkom, ale potom sa chytro vytratil z izby a z domu.

Garáž mal v susednej ulici, len niekoľko krokov od domu, v ktorom býval. Pozdravil veselo zriadenca, ktorý garáž obsluhoval a požiadal ho o vydanie svojho auta. Prívetive ho pozdravil a pohlol voz na 56. ulicu.

Pomaly, naplnený starosťami, viedol auto a myslel aj na zvýšenie platu, o ktorom Mária tak veľa s ním hovorievala. Pravdaže, žena nevie, že jeho prednosta je mocný a nervózny pán, s ktorým veru nie je radno mnoho vyprávať, lebo chytrý by človek na to doplatil. Dáva rýchle, stručné rozkazy a žiada bezpodmienečnú poslušnosť. Neznesie nijaký odpor. Bill Morgan nemá rád nespokojných ľudí. Ale predseda uznal, že Mária má pravdu, lebo polozadarmo ozaj nemôže pracovať.

Len keby sa tak strašne nebál. Keď sa pred neho dostane, vždy pocituje hroznú bázeň, ako by stál pred nejakým katom.

Len čo prišiel do svojej pracovne na dvadsiatom šiestom poschodí, už sa aj zháňal po ňom prednosta. Jim pocítil hrozný strach pred prednostom, ale predseda sa len vzmužil a odobral sa k nemu. Mal pripravené stručné výrazné vety a už sa chystal k slovu, vtom ho však Morgan pohybom ruky prerušil:

— Presne o štvrtej budeš čakať pred hotelom Astoria na Ralpha. Najprv vyjde z brány Ralph a popri ňom pôjde jeden malý blondín, dosť tučný pán v sivých šatách a v sivom kloúbku. Na očiach má okuliare a má malé fúzy. Rozumel si?

Jim prisvedčil. Potom trasúcim hlasom spustil:

— Pozri sa, Bill, mám choré dieťa, žena potrebuje nový kabát a všetko je tak drahé. Ja som ti dosiaľ vždy poctivo pracoval. Nikdy som ti nič nepokazil ... a ...

Morgan mu skočil do reči:

— No, a? Mnoho hovoríš a ja mám veľa práce, nemám čas s tebou sa zabávať. Čo chceš?

— Zvýšenie platu, Bill. Za tie peniaze nemôžem pracovať!

— Koľko chceš?

— O jednu stovku viac na týždeň!

Jim zdesený zbadal, že Morgan zaškúľil naňho. Preto chytrý doložil:

— Samozrejme, potom by som veľmi rád pre teba aj viac pracoval. Ale peniaze potrebujem.

Bill ho energicky vyzval, aby opustil izbu.

— Môžeš odísť. O veci budem uvažovať. Po tvojej dnešnej práci sa rozhodnem. Nie som nadšený, keď moji ľudia pýtajú podvyšky platov. Ja viem i tak presne, kto koľko si zaslúži za svoju prácu. Nenávidím nespokojných ľudí.

Jim poznal svojho prednostu. Vedel, že každé ďalšie slovo by len pokazilo vec. Sklonil hlavu.

— Ďakujem, Bill.

Potom odišiel neistým krokom.

Ledva čakal, aby bol už na ulici. Bol so sebou spokojný, ale

músi si premyslieť ešte raz, čo mu prednosta hovoril. Tak sa mu zdalo, že povýšenie platu je skoro isté. Konečne nebol ani tak zvedavý na povýšenie platu, ako na to, ako sa bude tváriť jeho ženička, Mária. Chcel vidieť jej radosť, túžil po jej objatí a malých, sladkých ústočkách. Iste ho vybozkáva nesčíselne ráž, keď jej oznámi, že dobre pochodil. Mohol by sa trocha pred ňou aj vychváliť. Nie klamať, len toľko, že prednosta najprv nechcel o podvýšku ani počuť, ale on sa smelo postavil pred neho a vyhlásil, že ho nechá a len potom sa prednosta poddal. Áno, tak jej to rozpovie. Veď tá jeho Mária je taká naivná, kdeže by ona vedela, že prednostovi nemožno vyhrážať, ona si myslí, že jej muž je najmocnejší, najjudatnejší človek na svete. Hlupáčik je jeho ženička. Ale aj keby mu prednosta nepodvýšil plat, aj tak by jej mohol rozpovedať, ako nebojácne sa držal pred tým hrozným prednostom. Mária aspoň bude veriť, že on nie je zbabelcom. Urobil, čo urobiť mohol. Mária uverí, že je to pravda, lebo on ju neklame. A konečne ani nie je isté, že Bill odmietne jeho žiadosť. Povedal, že sa neskôr rozhodne. To je najlepšie znamenie preňho. Keby nebol chcel o povýšení platu uvažovať, hneď v prvom okamihu by ho bol zarazil a odmietol. Ale ho nezarazil. Teda vec sa vydarí. V tom je istý.

Zase si pomyslel na Máriu a tak sa rozcitlivel, že mu slzy vyhrkly z očí. Nikdy by som nebol veril, že jestvuje na svete žena, ktorá by ma vedela tak šťastným urobiť, ako to dokázala ona. Len keby sa decku nič nestalo! Voľakto mu raz povedal — zaiste bol to lekár, — že na hrdlo treba dávať vždy veľký pozor. Lebo, že po bolestiach v krku vznikajú často aj iné komplikácie a choroby, hoci zapálenie mandlí nie je tak strašná nemoc. Možno, že nakoniec mu budú musieť vybrať mandle, aby mal pokoj od nich. Len päťdesiat dolárov to stojí. Aj to poznamenal lekár, že takej operácie sa netreba obávať, lebo všetko sa spraví skoro bezbolestne.

Jim dal sa zaviesť pred Centrál-park. Pri parku sosadol a zaplatil príslušnú taxu za odvezenie. Potom sa pobral ďalej peši.

PLAMENĚ
MEDICINÁLNA FRANCOVKA

Najradšej by sa bol pobral domov, lebo času mal dosť. Ale mal zakázané cez pracovný čas domov chodiť. Bill to zakázal a ten nepozná žarty. Možno, že doma by sa niečo mohlo prihodiť a to by oneskorilo rozkázanú prácu. Voči Billovi neslobodno sa spierať, lebo je veľmi múdry a nemožno ho ani klamať, lebo vždy sa dozvie všetko podľa pravdy. Ovšem neškodilo by sa poďívať na syna aspoň na chvíľku. Ale oduril od seba túto myšlienku a sadol si v parku na jednu lavičku. Neďaleko neho hraly sa deti.

Díval sa chvíľku na deti a potom vstal, zašiel do malej kaviarničky, tam prečítal so sebou donesené noviny a z kaviarničky odišiel potom na Broadway. Pozrel na hodinky. Necítil žiadne rozčúlenie. Bolo pol štvrtej aj päť minút.

Zrýchlil krok.

Desať minút pred štvrtou hodinou zastavil sa pred hotelom »Astoria«. Poobzeral sa okolo, vybral si z tabatierky cigaretu, zapálil a díval sa na okolo idúcich ľudí. O štvrtej a desať minút zazrel Ralpa, vedľa neho kráčal malý človečik, tučný, v sivých šatách, so svetlými fúzkami, s okuliarmi a sivým klobúkom. To je teda ten, na ktorého čakal.

Jim opatrne vytiahol z náprsného vrečka kabáta revolver, zamieril na malého človečika a potom štyri razy za sebou vystrelil. Malý človečik spadol na zem, skotúľal sa dolu schodami. Dve guľky ho trafily do čela a dve do prs. Skotúľal sa o štyri schody nižšie, ale okuliare mu nespady s očí. Ľudia ktorí boli svedkami tejto hroznej vraždy, naľakane sa rozutekali a niektorí odvážili sa priblížiť k zavraždenému mužovi. Výkriky zdesených ľudí bolo počuť, čoskoro pribehol aj strážnik, ale kým sa ľudia prebrali z predesenia, zatiaľ Jim bol preč. V Amerike nie je radno veľmi pátrať a naháňať gangstrov.

Rýchlym krokom, ale nie bežiac, zabočil Jim do najbližšej bočnej ulice, kde naňho už čakal Ralph s pripraveným autom k odchodu. Len čo Jim sadol do auta, hneď sa pohlo a s najväčšou dovolenou rýchlosťou unikalo.

Na dvadsiatomšiestom poschodí vkročili do kancelárie. Na dverách kancelárie bolo veľkými písmenami napísané: »Dovoz južného ovocia«. Trocha museli na prednostu čakať. Bol niečím súrnym zaujatý, ale o malú chvíľu si ich zavolať a čakal, že začnú hovoriť bez opytovania.

Jim usmieval sa sebavedome:

— Všetko je v poriadku, pán prednosta!

Bill Morgan vyzeral teraz ako upracovaný človek. Bolo vi-

dieť na ňom, že práca, ktorú vykonáva, mu sožiera nervy a ho dôkladne vyčerpáva. Ruky sa mu od nervozity triasly, i teraz nervózne hrýzol cigaretu:

— Zomrel určite?

Jim prisvedčil určitým hlasom:

— Celkom iste!

Prednosta ich prerušil:

— Môžete ísť!

Ralph a Jim boli skoro za dverami, keď Morgan za nimi zakričal:

— Jim, plat som ti zvýšil!

Jim sa obrátil a uklonil. Skoro sa rozplakal od radosti. Dar-
mo je, chlapík je tento prednosta:

— Ďakujem ti Bill, vynosnažím sa, aby som si zaslúžil väčší
plat.

— Jim, skončili sme!

*

— Ako je Jurkovi? — To byly prvé slová Jimove, keď
dorazil domov a poľúbil svoju manželku.

— Chvalabohu oveľa lepšie. Lekár mi povedal, že o dva
dni už môže vstať, ale na ulicu ešte nesmie ísť.

— Dušička, hovoril som s prednostom.

— No, a čo ti povedal?

— Zvýšil mi plat.

Manželka radostne priskočila k nemu, objímala ho a vy-
bozkávala:

— Oh, Jim taká som šťastná! Ty si najlepší človek na svete!
Ideme teraz do kina?

— Pravdaže ideme, ale po večeri.

Sadli si k večeri. Jim si pochutnával na polievke z raj-
ských jabĺčok a bojazlive hovoril žene:

— Dušička chcel by som ti niečo povedať, ale najprv mi
sľúb, že sa nebudeš hnevať...

Mária sa skoro rozplývala od radosti:

— Nie nenahnevám sa, len von s tým, čo ti leží na srdci...

— Pozri, srdiečko moje, poviem ti úprimne, nemám rád
Clark Gablu... nehnevaj sa... ale myslím, že by sme urobili
lepšie, keby sme sa poďívali na »Melódiu srdca«. Vieš, povedal
mi Ralph, že je to báječný film a hrá v nej nejaká nová hereč-
ka, nie je to vraj Američanka, ale údajne je rozkošná. Vraj
nejaký najnovší objav.

Mária priniesla mu pekný kúsok vyprázaného kuracieho
stehna, k tomu do ružova opečené zemiaky a uhorkový šalát.

Bolo to jeho najmilšie jedlo. Potom sotva viditeľnou neľúbosťou súhlasila s jeho návrhom:

— Dobre, Jim. Mne je jedno kam pôjdeme. Pôjdeme teda na »Melódiu srdca«.

Jim chutne ujedal z kuracieho stehna a blažene sa usmieval. Zišlo mu na um radosť Márie, keď jej oznámil povýšenie platu. A radosť manželky ho robila šťastným. Darmo je, treba vedieť so ženou narábať, potom je žena ako cukor, a prítulná ako baránok. Mária vždy všetko urobí, čo jej navrhuje Jim, porozumie jeho žiadostiam. Oni dvaja si opravdu dobre rozumujú. To je už potom život!

Po večeri Jim vyfajčil jednu cigaretu a potom pomohol žene poutierať riad. Ona umývala, on utieral. Pomocnicu v domácnosti nedržali, svoje rodinné šťastie nechceli si kalieť prítomnosťou cudzej osoby.

V kine hrali veľmi pekný kus. Bol až príliš smutný. Obaja vyšli s narudlými očami. Jim sa ani nechcel pozeráť Márii do očí, lebo sa hanbil, že ho až k plaču dojala smutná hra filmu. Bola to neveselá historika o slepej deve, taká, ktorá sa v každodennom živote často vyskytuje.

Druhý diel.

Na druhý deň ráno išiel do kancelárie a o deviatej hodine už bol na mieste. Bol veľmi spokojný a šťastný. Zarobil mnoho peňazí a zamestnanie nebolo veľmi nebezpečné. Vykonané vraždy by sa mu boly daly ťažko dokázať. Sám takmer ani nepoznal svoje obete, len ich podľa rozkazu zastrešil, presne vykonávajúc rozkazy svojho prednostu Billa Morgana.

Mal vždy postarané o alibi, a keby ho aj boli predsa len prichytili pri čine s revolverom v ruke, čo sa mu ešte nikdy neprihodilo, ani vtedy mu nehrozilo vážne nebezpečenstvo. Porota v takomto prípade bola vždy na smrť postrašená. Mala sedemnášť členov, ale ani jeden by sa z nich nebol odhodlal navrhnúť trest za vykonaný zločin, lebo vedel, že na druhý deň ráno by ho našli niekde v kanále s prestrelenou hlavou. Takto sa pomstila banda Billa Morgana členom poroty, keď sa odvážili hlasovať za potrestanie vraha.

Báť sa mohol len od členov a prednostu protivnej gangster-skej bandy, ktorá bola hrozne nebezpečná a surová. Ale Jim dôveroval sebe a svojmu revolveru, ktorý všade nosil so sebou. Veril, že nič sa mu nestane, lebo každý poznal jeho zručnosť pri narábaní s revolverom. Jeho zásahy pri streľbe boly navlas

presné a isté, takže nebolo pre nikoho raďné, dať sa s ním na súboj o život. Každý sa mu vyhýbal ako len mohol, aby nevyvolal jeho hnev proti sebe.

Prežil už veľa bojov a nikdy sa mu nič nestalo, ale svojich protivníkov zanechal vždy mŕtvych. No, a konečne človek len raz žije. Nehoda sa môže stať aj pri inom zamestnaní. Veď každý deň číta v novinách o nešťastí robotníkov v továrňach, na cestách atď. Je pravda, že jeho život visel vždy na nitke, ale si aj zarobil pri tomto nebezpečnom povolani veľa peňazí. Týždenne dostával šesťsto dolárov, čo je obrovská suma peňazí, ale môže všetko zaopatriť pre svoju ženičku Máriu a dieťa. Iné ho nezaujímalo.

Odbila práve desiata hodina, keď si ho dal zavolať prednosta:

— Dávaj dobrý pozor, Jim — začal Morgan. V kútiku úst mal a obhryzoval najdrahšiu cigaru sveta, Coronitas — zajtra odcestuješ a pravdepodobne zostaneš v Detroite asi týždeň. Treba ztadiaľ priviesť veľké množstvo tovaru. Vezmete si so sebou štyri nákladné autá, a ty budeš jedným zo strážnikov tovaru. Obávam sa, že protivná banda »Black Rats« pokúsi sa o zhabanie nášho tovaru. Práve ma na to upozornil jeden z ich členov, ktorý je mojím špiónom. Pozorujú naše vozy. Buď preto ostražitý, lebo je veľmi dôležité, aby náklad bol sem privezený bez pohromy. Budete šiesti. A ty si ich veliteľom. Ty si jediný, ktorý budeš presne vedieť smer cesty, a keby vás napadli, bez milosti bandu vykynožíš, postrieľaš! Vezmete si so sebou aj guľomety. Teraz dávaj pozor! Detroit, John R. Road 7. Toto je adresa. Ta pôjdete a Ralph vás tam už bude čakať. Rozumel si ma?

Morgan zahodil oharok cigary do nádobky, naplnenej vodou.

Jim žiaril od radosti, súhlasil s poslaním. To je následok povýšenia platu. Za viac peňazí musí robiť aj dôležitejšiu prácu. To je už niečo! Darmo je, Morgan vie, koho ako využiť na prácu. Nie strieľanie na neznámych ľudí, ale pravá úloha, kde treba uvažovať, rozmýšľať a dávať pritom úžasný pozor, aby všetko dobre dopadlo, lebo zodpovednosť jeho je veľká. Ak sa vec podarí a náklad dostane sa na patričné miesto bez pohromy, to bude jeho zásluhou.

Z Kanady dovezú v noci whisky, a hneď ju na malých člnoch prevezú do Detroitu. Ztadiaľ ju previezť na nákladných autách do New Yorku, je už len hračka.

Jim bol vďačný Morganovi, že ho poveril takou dôležitou úlohou, a bol by mu najradšej hneď na mieste blahorečil, ale

vedel, že prednosta nemá rád veľa rečí. Preto len kývol na súhlas:

— O. K. Bill, všetko prevediem v najlepšom poriadku.

Večer pri jedle sa dozvedel, že synovi je lepšie a vesele povedal manželke:

— Prednosta ti je ohromný človek, Mária. Poveril ma veľmi dôležitou úlohou. Zajtra odcestujem.

Mária zosmutnela:

— Kam?

Jim sa tajomne usmieval:

— To je veľká tajnosť, dušička. Uspokoj sa tým, keď ti poviem, že som poverený veľmi dôležitou úlohou. Vieš predsa, že o obchodných veciach nesmiem a nerád s tebou hovorím.

Márii sa svraštilo čelo:

— Obchodná vec, dobrá výhovorka. Iste sa budeš zabávať s nejakou ženskou, kým ja tu budem plesieť a čakať na teba, kým sa ty vyburíš.

Jim sa zarazil, ale na druhej strane bol rád. Aká je divná táto jeho Mária. Každý deň niečo novšieho spozoruje u nej. Je žiarlivá. Doteraz sa takou nikdy neukázala. Pritiahol si ju k sebe:

— Srdiečko moje, nebuď blázonkom! Veď vieš veľmi dobre, že na druhú ženu sa ani nepozriem, aby som ťa nezlostil. Ale nielen preto, ale, že ma nijaká iná na svete nezaujíma. Nijaká iná sa ti nevyrovná. Anjelík môj, musím odísť do Detroitu s nákladnými autami, lebo u Johna R. Road 7 prevezmeme veľký náklad. Ja som celej spoločnosti veliteľom. Veľmi dôležité poverenie. Vidíš, že ťa neklamem, aj podrobnosti ti viem povedať, čo by som v záujme zdaru veci nemal hovoriť. Neboj sa, nemáš príčinu na žiarlivosť.

Mária sa trocha uspokojila, pobožkala manžela, ale potom zasa smutným hlasom povedala:

— Drahý, celý týždeň ťa neuvidím?

— Áno, to je moja povinnosť a práca, ktorú musím vykonať.

Na druhý deň Jim odcestoval a na celej ceste nestalo sa nič pozoruhodného. Bez nehody dorazili do Detroitu, počasie bolo nádherné a nestalo sa nič ani nákladným autám, takže Jim v najlepšej nálade soskočil s auta a zaklopal dohovorenou tajnou značkou na dvere: dva razy krátko a raz dlho zaklopal. Nijaká odpoveď! Čo ďalej, to viac bil na dvere, ale odpoveď sa nehlásila. Vyrázili dvere a pred nimi zjavil sa hrozný obraz.

Ralph ležal na zemi, na bruchu s prestrelenou hlavou. Trinásť

guliek dostal do tela. Bol zastrelený guľometom. Dlhú dobu nemuseli hľadať. V ďalšej izbe našli ešte troch zastrelených neznámych ľudí a v pivnici ešte jedného, tiež mnoho guľkami prestreleného neznámeho človeka. Skladište bolo vyrabované. Neostalo v ňom nič.

Jim bol nemile prekvapený. Mal vykonať prvú vážnejšiu úlohu, pri ktorej sa mala ukázať jeho obratnosť, a tu hľa, skladište vyrabované a on musí sa vrátiť s prázdnyimi rukami. Zdá sa, že prednosta nemal dobre premyslenú vec. Spojil sa telefonicky s prednostom Morganom a oznamoval mu:

— Ovocie je predané, Ralph a ostatní odcestovali.

Bill Morgan porozumel tomuto stručnému oznámeniu. načo začal zúriť:

— Hrozné! Rozum mi vypovedal službu! Je to možné v dvadsiatom storočí? Okamžite sa vráť domov a vyhľadaj ma hneď v kancelárii.

Áno, prednosta bol rozčúlený nad zprávkou. No, nebol nahneván na Jima, veď on nemôže za to, že sa vec nevydarila. Jim zrazu dostal nápad.

Tovar s nákladnými autami nemôže byť ďaleko. Možno by sa vydaril pokus, dohoniť autá. I prichystal hneď svoje auto značky Buick, opatrený guľometom. Štyri nákladné autá sa iste vydali na šesťdesiatu cestu smerom na New York. Na to zaiste nemyslia, žeby ich niekto prenasledoval, a najmä nie na to, že by niekto mohol z obrovského počtu aut, bežiacich po hradskej, práve tie pravé nájsť a spozorovať.

Dvoch ľudí vzal do svojho pripraveného auta. Ostatným šoférom rozkázal, aby nákladné autá odviezli späť do New Yorku.

Prv, než by sa bol vybral na hľadanie ukradnutého tovaru, prezrel si dôkladne okolie domu, kde sa vražda stala. Po krátkom hľadaní našiel stopu cudzích nákladných aut, s dvojitémi kolesami. Stopa aut neviedla smerom do Chicagu, hoci i táto možnosť by nebola vylúčená, lebo toto by bola pre autá bývala najkratšia cesta.

Ale stopa aut nebola dosť zreteľná, a tak sa mohlo aj to stať, že členovia cudzej konkurenčnej bandy ukradnutý tovar složili niekde v susedstve, aby ho o niekoľko dní, kým pominie nebezpečenstvo, ukryli, a len potom odniesli preč.

Nemal veľa na vybranie, lebo bez vedomia a povolenia prednostovho sa Jim neopovážil v Chicagu stopovať po ukradnutom tovare na svoju päť.

Zapäl teda motor a veľké auto značky Buick hnalo sa po

rovnej betónovej ceste ako vystrelený šíp. Jim bol presvedčený, že o tri dni bude už v New Yorku.

Bol veľmi rozčúlený a neprepustil vedenie auto svojim dvom druhom, ktorých vzal so sebou. A tak, kým sa hnali šíalenou rýchlosťou, prebehli veľa nákladných aut, ale ani jedno nepatrilo k hľadaným autám.

Jim bol už skoro tej mienky, že sa mu nepodarí dobehnúť hľadané autá, keď zrazu mu srdce poskočilo od radosti. Pred nimi šinuly sa štyri podozrivé nákladné autá. Všetky šly rovnou cestou do New Yorku. Predbiehal jedno auto za druhým, a spozoroval, že to sú ony. Poznal ich podľa balíku, ktorý vyzeral ako schránka na husle. Bol to ľahký ručný gulomet. Takéto niečo mali len gangstri.

Predišiel, či predbehol všetky štyri podozrivé nákladné autá, a jedného šoféra z nich aj poznal podľa rozplasnúťého nosu. Bol to Cagley, člen ústredia bandy »Black Rats«.

Nevedel, ako sa dať do práce, preto sa rozhodol predbežne zostať v pätách bandy.

Pred a za nákladnými autami uháňaly veľké autá značky Buick, a v každom bolo po piatich mužoch. Na každom nákladnom aute boli okrem toho ešte dvaja šoféri. To neboly dobré vyhliadky na nejaký otvorený boj s touto bandou za bieleho dňa.

Mohlo byť asi dvanásť hodín v noci, keď autá dorazily do malej dediny, menom Lincoln Michoganbe. Na okraji dediny sa autá zastavily a členovia bandy Black Rats usadili sa na odpočinok v baraku, ktorý udržiavali pre svoju potrebu turisti.

Keď sa Jim presvedčil, že členovia bandy sa usadili opravdu na nočný odpočinok v menovanom baraku, viedol svoje auto ďalej, aby nezapríčinil podozrenie, že ich sleduje.

Keď asi polhodinky uháňal autom, zastavil sa, obrátil auto a vrátil sa tou istou cestou nazpät, a dosť ďaleko od baraku sa zastavil. Sám vošiel do baraku, do jeho kancelárie a pýtal si izbu na nocľah.

Vysvetlili mu, že izba stojí pol dolára. Jim sa však nenápadne dozvedal:

— Priatelia ma asi predstihli. Štyri nákladné autá a dve značky Buick maly sem prísť so šestnástimi chlapmi. Chcel by som dostať izbu vedľa nich.

Úradník hneď vedel o koho ide:

— Hneď vám ukážem ich izby. Navečerali sa a ľahli si na odpočinok.

V osobitných izbičkách ležali banditi v baraku. Jim ešte

dočkal asi polhodinku, kým sa všetko utišilo, potom sa pustil do roboty. Vzal si do ruky revolver, vybral si jednu izbičku, ktorá dosť ďaleko ležala od kancelárie a obratne otvoril primitívnu zámku dvier. Práve svietil mesiačik do izby, takže bolo dobre vidieť na posteli ležiaceho muža, ktorý bezstarostne chrápal. Ležal v posteli oblečený. Jim si zadržal dych a ticho sa približoval k posteli spiaceho banditu. Revolver mal pripravený na úder rukoväťou. Chrápanie zrazu prestalo, chlap otvoril oči, ale prv, než by bol pochopil, čo sa s ním robí, Jim nasadil mu hroznou silou úder na sluchy. Úder, zaškrípanie, potom tiché stonanie, a zasa ticho. Jim čakal asi dve minúty. Potom vzal na plece bezvládného banditu a ticho sa vykradol z baraku.

Hradskú obišiel veľkou okľukou, aby ho strážiaci banditi nezbadali, a o desať minút došiel k svojmu autu, kde ho dvaja druhovia netrpezlivo čakali.

Zamdleného banditu hodili do auta a odviezli ďaleko od baraku. Pri nejakej studni na hradskej zastavili. Jim zakeroval s vozom pod stromy, stojace niekoľko metrov od okraja hradskej a Claude doniesol za plné vedro studenej vody. Oblievali ňou bezvedomého chlapíka, kým sa neprebudil z tuhého zamdlenia. Otvoril oči.

Jim potriasol ním niekoľko ráz, potom mu zobral revolver a pár ráz ho poriadne kopol do nôh, aby sa úplne prebral:

— Ty potkan! Kam idete?

— Nevieam — zastenal trýznený chlap. Jim pokynul a Claude suchol naňho nové vedro, ako ľad studenej vody. Potom ho začal Jim tĺcť, biť, kde ho len zasiahol, každý jeho úder zanechal modriny na tele banditovom. Zasiahol aj žalúdok, srdce. Zbil ho tak, že chlapík sa zrútil bez vedomia na zem. Ale voda bola poruke. Doniesli nové vedro a naliali mu za krk, potom mu pár ráz kopol Jim do tváre a do hlavy. To už bolo veľa aj pre banditu:

— Hovorím.

Jim ho začal vyslúchať.

— Kam idete?

— Do New Yorku!

— Presná adresa?

— Nevieam.

— Kto nás vyzradil?

— Nevieam! Prisahám, že nevieam, nebite ma!

— Vy ste zavraždili Ralpa a jeho druhov?

— Áno!

— Kto stráža tovar?

— Len dvaja druhovia. Brant a Joe. Jeden sedí v prvom a druhý v poslednom aute. Nezavraždite ma.

— Ak si povedal pravdu, nič sa ti nestane — upokojil ho Jim. Potom vošiel do auta, aby si nasadil na revolver »silencer«, to jest tlmič zvuku. Chcel totiž strieľať, pokiaľ sa dalo, nehlučne, aby nevzbudil pozornosť. Potom prišiel ku krvácajúcemu banditovi a dva razy mu strelil do čela a dva razy do srdca. Potom ho vyzliekli zo šiat a hodili pod najbližší krík.

Hneď po tejto procedúre vrátili sa k baraku. Jim dal rozkazy a opatrne sa priblížili k nákladným autám.

Šofér posledného auta zbadal nebezpečenstvo, chcel vykriknúť, ale Claude priložil svoju širokú dlaň na jeho ústa, aby znemožnil kričať, a zatiaľ jeho druh mu vrazil medzi oči rukoväťou revolvera tak, že šofér hneď zostal bez seba. Z opatrnosti mu dali ešte niekoľko úderov do hlavy, pod žalúdok a na srdce, a vyhodili von z auta. Tak isto odbavili aj šoféra prvého auta.

Jim odviezol potom svoje osobné auto do garáže, ktorá bola vždy otvorená. Guľomet a iné potrebné veci vhodili do jedného nákladného auta. Potom zničil motor jedného nákladného auta a dvoch osobných Buick aut, ktoré patrily banditom. Ba nezabudol ani pneumatiky poškodiť. Zo skúsenosti vedel, že banditi ho nebudú na cudzích autách prenasledovať, lebo tie nemajú nerozbitné sklo.

Jim potom pohol prvé nákladné auto, Claude druhé, a tretí druh sadol si za volant tretieho nákladného auta. Jim bol ako diablom posadlý. Zapál najväčšiu možnú rýchlosť, aby čím skôr bol hodne ďaleko od banditov, ktorým ukradol autá, lebo sa obával, že títo sa zobudia na nezvyklý ruch a budú ich prenasledovať.

Nemal v úmysle odviezť autá do New Yorku, lebo vedel, že ta by sa nikdy živý nedostal. Po hodinovej ceste dorazili do malého mestečka Jacksonvillu. Najprv si Jim umienil, že nákladné autá umiesti v garáži až do ďalšieho opatrenia, a už chcel vzbudiť správcu garáže, ale potom si to rozmyslel, že tak včas ráno sa umiestuje náklad v cudzej garáži. Preto jednoducho obrátil autá s hradskej na bočné cesty a uháňal nimi do poľa.

Ráno o ôsmej prišli do Honeytownu. Tu si našli ochotného farmára, ktorý za slušnú odmenu sľúbil vziať pod dohľad tri autá aj s nákladom. Dal im o tom aj potvrdenie. Bola to pre nich veľká náhoda, že sa na čas mohli striasť vzácneho nákladu. Odišli potom na najbližšiu stanicu.

Železnicou prišli zasa k baraku. Šli si po svoj Buick. V ba-

raķu uľ neboli členovia bandy »Black Rats«. Po nemilých nočných udalostiach zmizli bez stopy. Jim sa po nich neopytoval, ani úradník sa nezmenil o ničom, z toho sa dalo uzatvárať, že členovia bandy sa predsa nejako len vymotali s posledným autom preč a neurobili vo vlastnom záujme nijaký krik.

Jim si vymenil svoje auto, zaplatil veľké prepitné a s obidvoma druhmi vydal sa na zpiatočnú cestu do New Yorku.

Gratuloval si sám sebe, že sa mu podarilo aspoň tri nákladné autá zachrániť a že ho ani prenasledovať nemôžu, lebo nevedia, kto autá s drahocenným nákladom v noci potiahol.

Na ceste domov nestalo sa im nič. O tri dni sa Jim hlásil svojmu predstavenému Billovi Morganovi. Rozpovedal mu všetko verne, tak, ako sa v skutočnosti prihodilo.

Bill ukazoval milú tvár a v dobrej nálade hrýzol cigaru Coronitas:

— Pracoval si výtečne, Jim. Väčšinu nákladu a tri autá si zachránil. Peknú prácu si vykonal. To ti nezabudnem.

Tretí diel.

Jim ešte nikdy v živote necítil sa tak šťastným. Preňho to bolo veľké vyznamenanie, keď ho prednosta pochválil. Odozdal mu potvrdenku a adresu, a Morgan hneď vyslal chlapov po náklad.

Ale Jimova radosť nebola úplná, lebo v chovaní Billovom bolo niečo, čo mu naháňalo strach. Hádám len nepatrný pohľad, ktorý zazrel náhodou o sebe a nepatril jemu. Zdalo sa mu, že prednosta si vymenil o ňom nejaký významný pohľad so svojím zástupcom Rascom. Tie vymenené pohľady značili takmer určite, že padol do podozrenia.

Hlúposť, myslieť na také veci, pravdepodobne si to len namýšľa!

Veď čo vykonal, zachránenie troch aut aj s nákladom, nie je nijaká maličkosť, už aj preto, že to spravil z vlastného popudu a riskoval pritom viac ráz aj vlastný život. A najmä že sa mu podarilo vec vykonať.

Darmo usiloval myslieť si, že nestalo sa nič takého, za čo mohol padnúť do podozrenia, zlá náhoda ho už nepustila z moci. Nezabavil sa jej, ani keď sa vrátil domov k manželke. A veru v blízkosti manželky Márie stratil razom všetky starosti. Keď Mária prišla do izby, obyčajne sa rozveselil s ňou a zlá nálada pominula. Ale teraz nemohol sa zlých myšlienok úplne zbaviť. Počúval, čo všetko sa prihodilo doma, kým bol preč, ale už nie

s takým záujmom, ako to robieval inokedy. Dieťa vyzdravelo, Mária si kúpila krásny kožuch, ale na všetky reči venoval len málo pozornosti, hoci silou-mocou nútil sa do úsmevu, no, nešlo mu to nijako. Stále mal pred sebou mohutnú postavu prednostovu a jeho nedôverivý pohľad. Je vylúčené, že by sa bol mýlil — utvrdil svoju mienku, keď po večeri popíjal si kávu.

O niekoľko minút vybušila katastrofa, ktorá zničila celý jeho život.

Chcel sa zaliečať Márii, preto sám chcel poriadit stôl a odniesť nádobie. Mária mu to však nechcela dovoliť:

— To je moja práca! Ty len poutieraj riad, Jim.

Jim sa blažene usmieval, pokladal to od manželky za milovanie, a preto nedal sa odradiť od svojho úmyslu. Vzal zvyšky jedál a sám chcel vysypať do odpadkového vedra. Vedro stálo v predsieni. Mária krútila sa okolo kuchyne a tu zrazu Jimovi prestalo biť srdce a ostal ako zamdlený stáť na jednom mieste. Celé telo pokrylo sa mu studeným potom. Vo vedre zazrel dva ohorky z jemu známej cigary »Coronitas«. Zdvihol ich a uzrel i jemu známe obhryzené miesto cigár. Vyšiel do kuchyne bledý ako stena. Mária zbadala, že sa s ním niečo stalo:

— Čo ti je, srdce moje, stalo sa ti niečo?

Jim vyhýbave odvetil:

— Áno, je mi trochu zle. Nevieť čo sa stalo so mnou, možno som trocha rýchlejšie jedol, ako zvyknem, a zaškodilo mi to. Nehnevaj sa, ľahnem si trocha, azda mi to prejde.

Odtisol Máriu, ktorá sa k nemu túlila:

— Len si poumývaj riad, iste sa mi to zlepší. Vošiel do izby a ľahol si na posteľ oblečený. Nie, je bezpochybné, tie ohorky cigár pochádzajú od jeho šefa Billa Morgana. Slovom Bill bol uňho, kým on konal v Detroitu svoju prácu za celý týždeň a riskoval si život. Preto, že smeti sa odnášaly každý druhý deň, vedel si ľahko vyrátať, že Bill boi u manželky včera, keď bol istý, že on, Jim ešte nie je doma. Zuby mu drkotaly. Dva ohorky z cigár. Musel tu byť dosť dlho, keď vyfajčil až dve cigare. Ovšem kto vie, či včera bol tu prvý raz. Zrazu napadly ho strašné veci, na ktoré dosiaľ nikdy nemyslel.

PLAMENĚ
MEDICINÁLNA FRANCOVKA

Máriu mu svojho času predstavil Bill Morgan. Už dávno pred soznámením sa s ňou, často chválil ju Bill a spomínal. Zdá sa, že sa jej vtedy chcel zbaviť. Jeho prednosta sa nechcel na celý život viazať k jednej ženskej, tak chcel Máriu prišif niekomu na krk. Na to si musel práve jeho, Jima vybrať. Ale prečo sa tak s tou vecou vtedy ponáhľal? Aha, dieťa! Nie je vylúčené, že to dieťa pochádza od neho! Že pravým jeho otcom je Bill Morgan!

Potom: prečo mu zakázal Bill cez deň navštevovať rodinu, manželku? Vysvetľoval to síce tak, že vraj sa doma môže niečo stať, čo by mu zabránilo vykonať určenú prácu hneď, ale to bola len zámienka, aby ich doma spolu so ženou neprekvapil. Okrem toho vraj je potrebné kvôli alibi, aby bol v deň vraždy vidенý na rôznych čiastkách mesta. Takéto falošné alibi by sa okamžite zrútilo pred vyšetrojúcim sudcom, keby ho niekto náhodou zazrel a dokázal, že Jim tesne pred vykonaním vraždy vyšiel z domu von. Je to všetko pekné, ale jemu sa zdá, že to Bill zahral preto, aby sa s jeho manželkou mohol nerušene doma baviť. Zafal päste a ohmatal si na prsiach revolver, ale nemal ho pri sebe, lebo ešte pred večerou ho složil aj s remeňom na stôl.

Spomenul si aj na ten pohľad tajomný, ktorý si vymenil Bill so svojim zástupcom Roscom v kancelárii. Tak sa zdá, že každý vedel, že manželka jeho je milenkou Billovou, len on bol slepý, on bol hluchý a blázon, že jej tak veril a nepresvedčil sa už dávno, ako je to s jej vernosťou. Bol by sa najradšej pod zem skryl od hanby.

Horúčkovite snažil sa vec premyslieť, čo má ďalej robiť a ako sa zachovať. Čo má len robiť? Má povedať Márii, že všetko sa dozvedel? Táto však bude urputne tajiť a on si nebude na čistom. Lebo konečne dva oharky cigár ešte nie sú dôkazom nevery manželskej. Nuž, ak by žene vyradil svoje podozrenie, tá odtají a dá si potom lepší pozor, aj svojho milenca, šéfa Billa upozorní na nebezpečenstvo, ba možno, že by ho dali spolu aj zavraždiť.

Má to vyraziť Billovi? Bolo by to beznádejné! Bill by vec poprel a hneď by ho dal zavraždiť, ak je vec pravdivá, v čom už teraz nepochybuje. Ale pravda je?

Začal pochybovať o pravdivosti svojho podozrenia. Nemožné, že by sa jeho ženička Mária vedela tak pretvarovať! Veď ho žena mala tak rada, že taká láska predsa len neprýšti z pretvarovania. Každý jej pohyb, každé slovo prezradzovalo veľkú jej lásku k nemu. To nebolo povrchné chovanie. Sobáš,

rodinný život, šťastie manželské, všetko by malo byť len klamstvo a pretváрка? Nemožné!

A povýšenie platu?

Možno, že aj o tomto sa vopred spolu dohodli a keď on Márii seabedome referoval ako sa držal pred prednostom, keď tento nechcel o povýšení platu počuť, iste sa v sebe smiala a ho vysmievala, lebo Bill jej už vopred sľúbil, že plat jej manželovi zvýši. Iste sa aj on dobre smial, keď videl ako si s pánom Jimom hrajú a vodia za nos.

Zavrel sa do izby, ale o lekárovi nechcel ani počuť:

— Mária, veď to prestane bolieť. Nič to dohromady nie je. Vieš, nemôžem vystáť lekárov. Nie som predsa decko, aby som hneď utekal k lekárovi, keď sa trocha zle cítim.

Mária sa uspokojila a Jim zostal sám. Celú noc nezažmúril oka.

Uvažoval, hádzal sa na posteli, raz pochyboval, že by jeho podozrenie zakladalo sa na pravde a za minútku zas bol pevne presvedčený, že Mária ho klamala s Billom. Lebo je isté, že keby bol Bill v služobnej veci vyhľadal jeho rodinu, bol by mu to už v kancelárii oznámil po jeho príchode z Detroitu. Konečne Bill nezvykol chodiť na byt svojich zamestnancov. Zblázniť sa musí z tejto záhady, keby nemal poruke také podozrivé dôkazy.

Ráno vstal unavený a opravdu sa zle cítil. Aj raňajky by najradšej bol nechal, len aby sa čím skôr z domu mohol vytrátiť, ba ani len cigaretu obvyklú si nezapálil, čo dosiaľ nikdy nevynechal a nezabudol urobiť. Bežal z domu ako divý, len aby nemusel sa s Máriou stretnúť a jej vyzradiť svoje podozrenie, aby nebola upozornená, že niečo tuší. Chcel na ňu udrieť, až bude mať istotu a rukolapné dôkazy.

Po dlhom uvažovaní sa rozhodol, že bude veci pozorovať, že bude mať odteraz oči otvorené a musí sa presvedčiť úplne a len potom rázne zakročí, že ich z toho oboch hlava zabolí.

Íšiel do kancelárie, a keď si ho dal zavolať Bill, skúmavo sa mu díval do očí. Ale Morgan bol zasa len taký, ako vždy inokedy. Že koho treba zavraždiť, vyznačil presne miesto a čas, a Jim šiel. Šiel ako inokedy, vraždiť.

Na »šťastie« len previezť šli niekoho. Takéto prevezenie vyhladnutej obete pozostávalo z toho, že ju Jim a jeho druh v práci, Tom, niekde na ulici vysledili, potom revolvermi prinútili vsadnúť do auta a odviezli ďaleko za mesto. Tam ju vytiahli z auta, hlavu rozstrieľali, celé telo odrotovali a hodili do najbližšieho kanálu.

Jim tentoraz s nechufou vykonal rozkázanú prácu. Skoro

ľutoval obeť, ktorú osobne poznal. Volal sa Austin a podozrievali ho zo zradcovstva. Dokázali mu to, i priznal sa, ale bránil sa tým, že užíval morfium a nebol pánom svojich smyslov a činov. Pravda, Bill pri takýchto deliktoch nepoznal milosrdenstvo, bol neúprosný, a v tomto prípade tiež dal rozkaz zradcu zastreliť a odpratať, aby naveky zmizol bez stopy.

Na druhý deň nevyskytla sa vážnejšia práca. Dával pozor pri skladišti, keď chlapi odnášali tovar. Jim mal pritom pocit, ako by pri skladišti nedával pozor on na tovar, ale naopak, ako by bol on pod kontrolou. Zdalo sa mu, že z tejto neistoty, ktorá mu nad hlavou stále visela, sa úplne zblaznie. Bolo by to možné, aby jeho niečím podozrievali? Ale čím? Prečo? Už si bol istý, že je pod dozorom, zbadal to na očiach prednostu Billa, ďalej že jeho spolupracovníci ani na minútku ho nenechajú osamote, ale vždy traja, štyria motajú sa okolo neho, zdanlive len tak náhodou. To nemohol ďalej vydržať. Chcel sa presvedčiť, či sa nemýli. Možno, že ho Bill dá zavraždiť, aby sa ho zbavil a neprekážal mu u manželky, Márie! Alebo azda Bill svojimi býstrými očima zbadal, že Jim je na stope nevery Márie? Preto obrátil sa k susedovi, ktorý vedľa neho ako by náhodou stál:

— Idem si niečo pod zuby kúpiť, hneď prídem — povedal. Len čo to oznámil, už sa mu aj traja ponúkli prívetivým, ale rozkazovacím tónom, že sa k nemu pripoja, lebo vyhladli aj oni.

Jim sa tváril, ako by vec chápal so stránky zábavnej a naoko sa tiež usmieval, že sa s ním vybrali do blízkej krčmičky. Objednal si nárez, ale takmer sa ho nedotkol, lebo teraz už jasne videl, že je vlastne väzňom svojich druhov. Večer ho však pustili domov bez sprievodu.

Na tretí deň zase normálne prišiel do práce a hneď si poň poslal šéf Bill. Jim veľmi zle vyzeral. Nespal zase celú noc, lebo nevedel prísť na koreň svojho uvažovania. Nevedel rozlúštiť záhadu, ktorá ho obklopovala doma aj v úrade.

V kancelárii prednostu ho posadili, ale nikto k nemu za dlhý čas neprevovoril. Nikto si ho nevšimol a sa s ním neposhoval. Hodiny ubiehaly a Jim sa stával nervóznejším. Pozoroval celkom dobre, že okolo neho sa rozprestiera nepriateľské chovanie. V tej istej miestnosti usadili sa štyria členovia bandy, zrejmé bolo, že ho strážia, aby nefrkol.

Na poludnie sa ozval:

— Idem si dolu zajesť.

— Ba ešte čo! — odpovedal Bill a hrýzol cigaru Coronitas

— čoskoro ti dám doniesť kávu a šunku s chlebom, najprv však dočkám na dôležitý telefonický rozhovor.

Jim neprotestoval, nemalo by to ani valného významu. Bill si aj tak nikdy nevšímal protesty, i keby boly bývaly oprávnené.

Popoludní o štvrtej ozval sa telefon, oznámil rozhovor z Detroitu. Šéf povedal do telefonu pár slov.

— O. K. môžete ísť — rozkázal a složil slúchadlo. Obrátil sa k Jimovi:

— Jim — povedal, hlas mu nežne zaznieval pritom — poviem ti všetko úprimne, nechcem ťa zaviesť do pasce, alebo ťa vyslúchať, ako zradcu, lebo sa mi zdá, že si nevinný. Tú adresu v Detroitu okrem mňa si vedel len ty. Keď si mi oznámil, že Ralpha a jeho druhov zavraždili, myslel som si, že sa to stalo následkom tvojej zrady. O tom som nepochyboval, lebo okrem nás dvoch nevedel nikto, že zbožie je u John R. Roadu. Keď si sa vrátil a odviezol so sebou aj tri nákladné autá plné výtečnou pálenkou, začal som pochybovať, že si nás zradil, ale ešte vždy si bol v podozrení. Myslel som, že celú vec s farmou si vymyslel a nahovoril si Clauda a Toniho, aby s tebou klamali. Teraz som však dostal telefonické oznámenie, že chlapi o zaj na farme našli tri zachránené nákladné autá a sú už na ceste do New Yorku. Nuž, keby si bol zradil vec protivnej bande, tak by si bol zostal u nich a rozdelil sa s nimi o korisť. Ale naproti tomu zas aj to je pravda, že okrem teba nikto nevedel o adrese John. R. Road. Zostáva teda len jedna možnosť. Ty si niekomu dobromyseľne vyzradil túto adresu a ten voľakto je vlastne pravým zradcom. Je teraz otázka, že kto sa dozvedel od teba cieľ tvojej cesty v Detroitu?

Okolo Jima sa začala krútiť celá izba. Sotva mohol povedať:

— Nikto! Kto by to mohol vedieť?

— Bill s otcovským napomenutím mu povedal:

— Jim, rozmýšľaj, lebo títo chlapi ťa tu strašne vyderú, ak si nespomenieš, komu si sa zdôveroval.

Jim si zavzdychol a triasol sa na celom tele. Teda Mária vec vyzradila, to je isté. Ale prečo to spravila? Čo chcela? Prečo to vykonala tá nešťastnica? Teraz už rozumel aj dvom ohorkom z cigár. Teda preto navštívil Bill Máriu a nie preto, že by bol býval jej milencom. Ale Mária sa nezmienila o tejto jeho návšteve, teda je vinná. Možno však, že jej to Morgan prísne zakázal. Ale i tak, ako manželka nemala mu to tajiť. Azda by sa dala ešte Mária zachrániť. Tešil sa v sebe, že nie nevera je vo veci, ale zrada. Je pravda, že manželka je stratená, ale aspoň sa pokúsi o jej záchranu:

— Pozri Bill, vieš, že som riskoval život pri záchrane tovaru, to vlastne moja povinnosť nebola, ale mal som zlosť, že mi prešli cez rozum. Vec je jednoduchá — hovoril, pričom sa namáhal zachovať pokoj, ale šlo mu to veľmi ťažko — okrem chlapcov, nestýkal som sa s nikým, tak nemôžem zradu zvaliť na niekoho, o kom ja neviem. Keďže však niekto sa predsa len o veci dozvedel, musel ti ten niekto cez rozum prejsť.

Bill Morgan zapálil si novú cigaru:

— Jim najlepšie bude, keď si spolu pohovoríme úprimne. Bol som u tvojej manželky na návšteve. Hovoril som s ňou. Povedal som jej, že mám o teba strach, lebo si sa nehlásil telefonicky o čom sme sa pred tvojím odchodom dohodovali. Vyslovil som jej obavu, že sa ti niečo zlého mohlo prihodiť. Chcel som sa o tom presvedčiť. Požiadal som ju, aby mi dala tvoju adresu v Detroitu, alebo sa sama s tebou telefonicky spojila a zistila, čo je s tebou. Žena tvoja sa naľakala a oznámila mi, že keď si odchádzal, že si jej udal adresu John R. Road.

Jim sa nedal napáliť touto pohádkou. Bola to dosť priesvitná lož od Billa. Jim bol presvedčený, že Mária je zradkyňou a preto by seba udaním adresy nebola vrhla do podozrenia, lebo vedela, čo by to pre ňu znamenalo. Už by nebola medzi živými.

Jim si zapálil na cigaretu:

— Bill, povedal si, aby sme sa navzájom nenapaľovali. Tak ti vyhlasujem otvorene, že si na zlej stope. Márii som žiadnu adresu neudal, o žiadnej adrese nevedela a tak teda ti ani žiadnu adresu povedať nemohla.

Jim predstieral ľahostajnosť, ale úplne svoje telo neovládal, lebo ľavá noha sa mu triasla ďalej, osamostatnila sa, ako by k jeho telu ani nepatrila.

Bill Morgan premýšľajúc hrýzol cigaru, potom vstal, zavolať si k sebe do kúta miestnosti dvoch druhov a niečo im zašepkal. Dostali pravdepodobne nejaký príkaz, lebo obaja gangstri opustili miestnosť.

Bill chytil Jima za plecia:

— Spravil by si vo svojom vlastnom záujme najlepšie, keby si prestal hlúpe tajiť a povedal pravdu. I keď si manželke, tvojej drahej Márii povedal otáznu adresu, to ešte nie je zrada. V najhoršom prípade ti vyrubím peňažitú pokutu a bude zase všetko v poriadku. Ale pripúšťam zároveň aj to, že ani Mária vec nevyzradila úmyselne a nie je zradkyňou. Ved' poznáš dobre, aké sú ženy, pustí jazyk na prechádzku a vec je von. Ide mi o to, aby som dostal do rúk pravého zradcu, aby som vedel kto je zradcom a ho potrestal. Pomysli si na nevinnú smrť

Ralphovu a jeho druhov, ktorí pre túto zradu dostali sa na druhý svet! Konečne je to len zázrak, že aj teba s nimi nezavraždili.

Jim popieral ďalej:

— Mária nevedela nič!

Bill Morgan bol všeobecne známy pästiarsky zápasník. Jeho háky na bradu boli obyčajne smrteľné. Takýto hák na bradu dostal teraz aj Jim. Lenže Bil nevynaložil silu do úderu. Zasiahol slabším úderom Jimovu bradu a v zápätí Jimova hlava odkvicla najprv dozadu, potom dopredu a nakoniec sa zrútil na zem, zavrel oči a padol do mdlôb. Z úst tiekla mu krv tenkým prúdom. Bill ho prebral z mrákot a znova mu nasadil novší úder na ľavé oko, potom na žalúdok. Potom mu načrel rukou do vlasov tak, že mu celý chumáč vlasov ostal v ruke a pravou rukou lepil na tvár mierne pohlavky, aby ho udržal pri vedomí. Dlho trvalo, kým sa Jim úplne z mdlôb prebral a otvoril oči. Ľavá noha sa mu prestala triasť, ale cítil sa ošklive. V hlave mu hučalo a žalúdok sa mu dvíhal od bolesti. Ešte stále nebol celkom pri sebe. Medzitým Bill zavolať oboch gangstrov.

Začul hlas Billov:

— Jim, hovor, lebo ťa zahluším tu na mieste.

— Nemám ti čo hovoriť, neviem viac, i keby si ma zabil!

Jeden z gangstrov udrel ho rukoväťou revolvera po ramene, lebo Jim siahol na prsia a ten si myslel, že hľadá revolver. Jim však nemal v úmysli strieľať, len si chcel napraviť kabát. Bill rozkázal, aby mu revolver vzali. Stalo sa. Jim sa cítil teraz, ako by ho bol celý svet opustil.

— Zvonku bolo počuť obvyklé dohovorené klopanie na dvere. Billovi kamaráti otvorili dvere. Morgan pošepol Jimovi:

— Ani slovo, nepovedz, kým sa ťa neopýtam, lebo si synom smrti.

Dvaja gangstri, ktorých Bill poslal von pred polhodinou, dovedli Máriu.

Manželka vstúpila do izby celá bledá a okolo úst rysovaly sa jej tvrdé ťahy, ktoré dosiaľ Jim na nej nepozoroval.

Bill ju posadil:

— Veľmi veľa sme sa museli namáhať, kým Jim priznal, že ty si prezradila cieľ jeho cesty.

Mária nepovedala ani slovo, len sa pozerala na Jima, ako tigrica. Bill pokračoval:

— Koľko si dostala za zradu?

Mária mlčala.

Morgan zamračený priblížil sa k nej a rýchlym pohybom

udrel ju pästou po tvári. Jim chcel vyskočiť, ale mu v tom dvaja gangstri zabránili.

Bill Morgan vytiahol potom zo zásuvky stola korbáč na psov a hroznou silou pretiahol ním po tvári Máriu. Potom znova a znova šlahal korbáčom po tvári, prsiach, rukách, nohách. Nebolo azda miesta na jej tele, kde by nebol korbáčom udrel. Jim stenal, zápasil s gangstermi, chcel sa vrhnúť na Billa, ale premohli ho tak, že sa ani hnúť nemohol.

Na tvári manželky zjavily sa krvavé pruhy. Žena sa bránila, vrhla sa na Billa, ale ten ju zakaždým ľahúčko odsotil od seba a širokou dlaňou udieral ju po ústach, tvári a po hlave:

— Chcem vedieť, koľko si dostala za zradu?

— Ty prašivý pes, tak vezmi na vedomie, že som ťa ja prezradila a vedz, že ťa nechám odviezť ďaleko za mesto a budeš hniť na špinavom dne kanála.

Morgan sa usmial:

— Môže sa mi aj také dačo prihodiť, ale najprv pôjdeš tam ty.

— Nebojím sa ťa ty špinavec — škripajúc zubami odvetila mu Mária a utierala si krv s tváre.

Na rozkaz Billov, odvedli Máriu do susednej izby. Aj Jim sa prebral z omdletia, ale cítil sa hrozne zle.

Prednosta sa teraz obrátil k Jimovi:

— Chápem, synu, že si bránil Máriu. Veď je tvojou ženou. Ale ver mi, aj tebe sa pomôže, keď ju odstránime a zbavíme života. Počul si, že sa priznala k zrade. Ani ty si nedodrжал moje pokyny, ale u teba prichádza v úvahu dobroprajnosť. Pre mňa si nepostrádateľný. Škoda by ťa bola. Odpušťme si navzájom. Bolo by mi najmilšie, keby si sám milostivú paniu previezol za mesto ku kanálu.

Jim sa zdesene pozeral na šéfa:

— Ja ju mám zavraždiť, moju manželku?

— Nielen to. Poznám ju dávnejšie ako ty. Keby sme ju zabili, aj tak nepovie viac. Vie, čo ju čaká. Ale musím sa dozvedieť, čo prezradila z našich tajností. Je to nebezpečná žena. Dal som ju zavrieť do susednej izby, aby do večera trocha zmäkla. Večer okolo desiatej, keď sa všetko utíši, vkradneš sa k nej pod zámienkou, že ju chceš vyslobodiť. Sadnete do Búicku a odvezieš ju po hradskej smerom na New Brunswick. Za dedinkou Newark, na kraji lesa sosadnete a musíš sa od nej dozvedieť všetko, čo tu nechcela povedať. Povedz jej, že ste už v bezpečenstve a dozvi sa od nej všetko. Keď ti všetko dopodrobna, ale upozorňujem, všetko dopodrobna vyrozpráva, potom

ju môžeš odpraviť. Úprimne ti poviem, že nezaslúži od teba žiadnych ohľadov. Poznámam ti však dobroprajne, že na každý tvoj krok dáme starostlivý pozor a odpraceme aj teba nemilosrdne s cesty, ak by si nás chcel nejak zaskočiť! Toto upozornenie moje vezmi si k srdcu, aby si vedel na čom si. Ak však vec prevedieš podľa môjho príkazu, nezabudnem na teba. Vieš dobre, že si ctím poctivých pracovníkov. Musíš mi byť poctivý a oddaný, len tak zachrániš svoju kožu. Po odbavení Márie prejdeš autom popri lese a budeš ďalej uháňať hradskou štyridsaťkilometrovou rýchlosťou. O ostatné sa nestaraj. Potom neskôršie sa pripojím k tebe aj ja a si spolu pohovoríme.

Bill díval sa skúmavým pohľadom na Jima. Jimovi sa aj teraz zdalo, že Bill mu až do žalúdka vidí a uhádne i najtajnejšie jeho myšlienky.

Túžil strašne po revolveri a myslel, že keď bude s Máriou spolu sedieť v aute, že sa už niečo naskytne, aby sa pomstil celej bande. Ak by teraz odoprel vykonať rozkaz Billov, tak Máriu by aj tak nezachránil, lebo by ju zavraždili iní banditi. Potom by ovšem ani on nemal nádej na dlhší život.

— Súhlasím s tebou Bill. Mária sa už nedá zachrániť. Ja by som však rád ešte žil. Mám syna. Všetko spravím tak, ako si praješ.

Morgan zahasil cigaru a odhodil do popolníka:

— Rozumná reč, Jim. To som čakal dávno od teba. Takto si mal hovoriť hneď, aby sme ťa nemuseli zbytočne trápiť. Nenávidím mäkkých mužov. Všetko sa musíme dozvedieť a ty oveľa ľahšie z nej dostaneš jej tajnosti, ako my. Ale nezabudni: Ak zlyháš, padneš na dno kanálu. Dobre si zapamätaj, že mne cez rozum neprejdeš a ma neobľafneš. Ostatne si sa o tom už mnoho ráz presvedčil.

— O. K. Bill — riekol na to Jim a siahol si rukou na žalúdok, ešte ho stále bolel.

Štvrtý diel.

Okolo polnoci sa Jim prebudil, ale hlava mu ešte vždy hrozne hučala. Napil sa silnej čiernej kávy, ješť mu nechutilo, bol veľmi nervózny. Ohmatal si revolver na prsiach. Tomu sa najviac tešil. Našiel vo vrecku kľúč od dvier Máriinej izby, nechal mu ho Bill. Otvoril ním dvere a prišiel k Márii. Vyzerala strašne. Tvár bola posiatá krvavými švíkmi a oči jej divne horely. Jim sa skoro do plaču pustil. Lutoval ju:

— Mária, dušička, ponáhľaj sa, poď so mnou, dolu mám voz, Žena nepohnute sedela a neodpovedala.

Jim pristúpil k nej bližšie a ešte vždy šepkajúc jej hovoril:

— Anjel môj, nerozumieš, čo ti hovorím? Oslobodím ťa. Banditu, čo dával na teba pozor som odbavil, pakľúčom som otvoril tvoje dvere, ale teraz sa musím ponáhľať preč, kým nás nezbadajú.

— Mária skoro nečujne odvetila:

— Nemá smyslu bežať, Jim. Všetkému je koniec. Pred Morganom neujdeme.

— Tak sa aspoň pokúsme! Možno, že nám šťastie dopraje vyslobodiť sa z ich pazúrov, inak zahynieme obaja. Mám revolver. Aspoň sa bráňme. Nenechám ťa zavraždiť.

Mária chvíľku uvažovala, potom súhlasne kývla:

— Dobre Jim, milý chlapec si. Som veľmi hladná a vyčerpaná.

Jim pomáhal žene na nohy:

— Vo voze mám obložené chlebičky, aj kávu som doniesol v termoske.

Srdce mu prudko bilo; kým vyšli z domu, hoci vedel, že sa mu nič nestane, lebo Morgan sa o to postaral, aby sa útek vydaril. Blízko kancelárií našiel svoj voz Buick, pomohol žene do voza, zapál motor a s veľkou rýchlosťou vyrazil na ushovorenú cestu.

Jednou rukou držal volant a druhou jej vybaloval obložené chlebičky a podal kávu. Žena hltala chlebičky, bola hladná.

— Jej posledná večera — myslel si Jim a zase sa rozcitlivel. Cestou spolu nehovorili. Jim bol príliš zabraný do svojich myšlienok a tak isto aj Mária mala o čom uvažovať. V posledných hodinách prežila všetku hrôzu života. Len rovnomerný hukot motoru zaznieval do nočnej tmy.

Dosť chytró sa dostali k Newarku.

— Aj plynové bomby som doniesol so sebou, — povedal Jim a nežne sa díval na Máriu. Ešte nikdy tak nemiloval Máriu ako v tejto chvíli. Bol presvedčený, že mu je verná a predsa ju musí sám opraviť zo sveta. Bol však veľmi zvedavý aj sám, prečo

PLAMENĚ

MEDICINÁLNA FRANCOVKA

Mária zradila Morgana. Nevedel dobre pochopiť jej krok a odvahy k tomu. Nikdy by nebol veril, že niečo takého by sa odhodlala previesť. Rozhodol sa, že ju usmrtí, že prevedie nad ňou rozsudok smrti podľa nariadenia šéfovho, i keď to bude preňho niečo strašného, ale radšej to vykoná on, ako by ju mal prenechať katom gangsterským, ktorí by ju najprv utrýznili a za živa mučili. Zbožňoval Máriu, ale zároveň ctil si aj zákony svojej bandy a vedel dobre, že každá zrada sa trestá u nich smrťou. Okrem toho chcel žiť, lebo mal syna a ten potreboval otcovskú opateru.

Konečne prišli na miesto, označené Morganom. Jim zastavil motor:

— Mária, dušička! Tu sme v najlepšom bezpečení, potrebujeme si trochu oddýchnuť a chcel by som sa presvedčiť, či nás neprenasledujú.

Slzotvorné bomby, len na uspokojenie Márie doniesol, ani ho nenapadlo, aby ich použil.

Žena sa cestou trochu zotavila. Dobré jej padly obložené chlebičky a silná káva. To jej trochu rozprúdilo krv:

— Toho môjho strážcu si mal úplne zavraždiť Jim. Príde k sebe a urobí krik.

Jim si zapálil cigaretu, ruky sa mu zase triasly:

— Nič to, keď sa aj zobudí. Nikto nevie, ktorým smerom sme sa pustili na útek. Voz necháme tu a skryjeme sa pod kríky. Bomby a revolver vezmeme si sebou a keby sa sem zatúlali, my ich skorej zbadáme, lebo oni len auto hľadajú. Ak by nastalo nebezpečenstvo, tak buď ujdeme ďalej, alebo sa dáme do boja.

Mária sa uspokojila:

— Hrozné, ako blízko som bola pred smrťou, ani sa mi nechce veriť, že ešte žijem. Tebe môžem ďakovať, že som zachránená. Oddnes ťa budem oddane ľubiť, tak ako by to žiadna žena na svete nedokázala.

Jimovi vyhrkly slzy, ale bola tma, chytro si ich poutieral, aby Mária nevidela jeho pohnutie:

— Už teraz nemaj strach, všetko bude v poriadku, dušička moja. Mám pri sebe niekoľko tisíc dolárov, ak sa nám podarí ujsť, začneme nový život pod cudzím menom.

— Ale čo sa stane so synom? — opýtala sa Mária úzkostlivo.

— Na toho som celkom zabudol, čo si s ním urobila?

— Dala som ho k susedom, aby dávali naňho pozor, kým sa vrátim.

— Tak sa mu nič zlého nestane, kým sa veci utíšia. Potom sa oň postarám.

Mária sa pritulila k Jimovi; hlavu sklonila si na jeho prsia:

— Myslíš, že sa nám podarí ujsť?

— Určite! Už sa netreba báť žiadneho prekvapenia. Ale povedz mi duša zlatá, prečo si to vykonala? Nechcem ti vyčítať, lebo bola to moja vina. Nemal som ti povedať adresu kam idem, ale som sa ozaj nazdal, že žiarliš a podozrievaš ma s inými ženskými, preto som ťa chcel uspokojiť. No, radšej som mal čušať.

Mária sa zachvela:

— Anjel, nehovorme teraz o tom. Neskoršie, keď budeme úplne v bezpečenstve, ti všetko rozpoviem. Teraz nie som schopná o týchto veciach hovoriť.

Jim sa podesil:

— Mne kvôli to musíš už teraz rozpovedať, lebo by som nebol schopný rozumne jednať a sa brániť.

— Je to dlhá história, Jim. Ale keď trváš, aby som teraz hovorila, tak ti spravím po vôli. Si môj dobrý manžel a miluješ ma, nuž vynasnažím sa všetko ti porozprávať, o čom si ty doteraz nemal ani tušenia. Už dávno som sa ti chcela úprimne k istým veciam priznať, ale Bill mi nedovolil. Lepšie, keď sa aspoň teraz dozvieš pravdu. Nedbám, i keby si ma zabil. Od malička som nenávidela klamstvo a lož.

Jim bol blízko k omdletiu, tak zaúčinkoval úvod Márie do priznania. Zabudol aj fajčiť. Ba takmer prestal dýchať, neopovážil sa prehovoriť, aby nevyrušil Máriu, aby si prípadne nerozmyslela vec. Žena unavená a vyčerpaná, pokračovala slabým hlasom. Jej hlas podobal sa hlasu umierajúceho človeka:

— Bola som milenkou Billovou, keď si sa so mnou soznámil, Jim. Bill sa ma chcel zbaviť. Videl, že sa ti ľúbim, nuž vydal ma za teba, lebo chcel ma mať stále pred očima. Vedela som priveľa o jeho bande, preto sa obával pustiť ma s očú... Keď však spozoroval, že som sa celkom dobre vpravila do manželského života a som spokojná, tak sa zdá, že znova zatúžil po mne. Iste aj preto, že teraz už nebol viazaný voči mne a pomer so mnou neznamenal preňho žiadne nebezpečenstvo a čo som mohla ja proti nemu robiť? Znásilňoval ma, vyhrážal sa mi, nuž povedila som mu! Kedy sa mu zachcelo, prichádzal ku mne. Stalo sa, že niekedy celé mesiace sa na mňa ani nepodíval a inokedy zas sa náhle zjavil a krútil sa okolo mňa. Preto ti zakázal; aby si cez deň chodil domov.

Mária počas svojho rozprávania plakala tak, že sotva bolo jej slovám rozumieť:

— Čo by som ti ešte mala povedať? Tento život bol pre mňa

peklom, lebo som Ťa milovala Jim. Bol si ku mne milý, dobroprajný, nežný, kdežto predtým som ani len pekné slovo nepočula. Mala som sa dobre pri tebe. Keď som bola dieťa, bili ma a prenasledoval kde-kto. Otec bol ožran, prechlastal všetko a bol pri jednej hádke v krčme zabitý. Nevedela som oplakávať jeho smrť. Aj taký surový Bill znamenal pre mňa pozdvihnutie z prachu každodenného života. Bola som šťastná svojho času, že som sa mu ako šestnásťročná dievča zapáčila. Kupoval mi najdrahšie šaty, dával mi mnoho peňazí, tak som sa dívala naňho ako na Boha... Potom však, keď som sa vydala za teba a zamilovala som si Ťa a narodilo sa decko, o ktorom ani dnes neviem od koho ho mám, zhnusil sa mi hrozne celý život a zatúžila som neodolateľne po čistote. Morgan sa mi zhnusil, nenávidela som ho a za každú cenu som sa ho chcela zbaviť. »Scarface«, člen bandy Black Rats bol so mnou stále v spojení a žiadal ma o vyzradenie dôležitých vecí.

— Ja som ho vždy odmietla, lebo som mala strach, že by som aj teba doniesla do nebezpečenstva, ale potom som prišla na myšlienku, že takto by som viac peňazí mohla zarobiť, a že hádam sa ani nepríde na to, kto vec vyzradil. Dával mi dvadsaťpäťtisíc dolárov, ak vyzradím, kam Ťa poslali po tovar, lebo to vedeli, že Bill dostal väčšiu zásielku. Od teba som ľahko vymohla adresu, lebo ty si ma ľúbil, neupodozrieval si ma a nevedel si, že aká som špina.

— Peniaze som dostala, skryla som ich do kufríka a odniesla do úschovne v Pennsylvan Statione. Číslo od kufríka som uložila v detských šatočkách, aby ho nenašli. Myslela som, že teba nebudú upodozrievať, lebo Bill ti veľmi dôveroval a vždy hovorieval, že ty si pušný prach nevynašiel, ale používať ho vieš skvele, a si jeho najvernejším spolupracovníkom. Pravda, nemala som o tom vedomie, že tú prekliatu adresu okrem Billa len ty vieš a že podozrenie padne na teba a na mňa. Darmo by som bola zapierala, boli by ma ešte väčšmi trýznili. Predtým som častejšie vyzradila podobné veci a neprišli mi na to. Spolahla som sa, že aj teraz vec dobre dopadne. Chcela som usporiť stotisíc dolárov, aby sme sa mohli od Billa oslobodiť a žiť spokojnejším životom. Myslela som často aj na to, že požiadaš o dovolenku a prejdeme do Európy. Tam by nás Bill nebol mohol nájsť, ani by nás tam nebol hľadal.

Mária zatíchla. Ešte vždy stekali jej slzy po doráňanej tvári. Jim len pomaly v malých dávkach vedel pochopiť a stráviť vo vedomí všetko, čo sa v tejto chvíli dozvedel. Des a hrôza ho zachvátila, keď si pomyslel, ako zneužíval Bill jeho oddanosť

a dôveru k nemu. Na tvári sa mu zjavil zlomyselný smiech, ktorý neveštil pre jeho okolie nič dobrého. V ruke stisol rukoväť revolvera, že mu až žily zapraskaly.

Žena mu ticho hovorila:

— Ak sa ti páči, zavraždi ma, ja nedbám. Viem aj tak, že útek bol vopred s Billom pripravený, aby som sa ti zdôverila a ešte pred smrťou vyrozprávala všetko, čo som proti Billovi podnikala. Poznám jeho triky a viem, že nad nikým sa nezmiluje a že i mňa odsúdil na smrť, i keď som bola dlhé roky jeho milenkou. Zastrel ma Jim, ja ťa vzdor tomu ľúbim až do smrti mojej, ale som už životom unavená, nechcem ďalej žiť, rada by som zomrela.

Jim zahodil vyhaslú cigaretu a vyladal si novú, zapálil si ju a začal on hovoriť. V jeho hlase nebolo ani trocha výčitky:

— Máš pravdu Mária. Útek bol vopred dohovorený s Billom. Bill ma na to naviedol. Ja som samozrejme jeho návod prijal, lebo nebolo lepšieho východiska z toho blata, kam sme sa svojím životom obaja dostali. Ale Bill svojim rozumom neprišiel na jednu vec. Nemyslel na to, že ty mi povieš všetko, nielen o zrade, ale aj o jeho zrade voči mne, voči mojej rodine. Nie je to náhoda, že som ťa na toto opustené miesto doviezol, kam celé mesiace žiadne auto nezablúdi. Ja ťa nezavraždím, myslím, že na to by som nebol schopný. Doniesol som so sebou dvesto nábojov, ale len jeden revolver. Som presvedčený, že Bill nepríde sem sám. Ty si ľahni pod krík, ako by si bola mŕtva. Ešte trochu dočkáme a potom vystrelím štyri razy. Morgan a jeho spoločníci pravdepodobne počujú výstrely z revolvera, lebo iste sa zdržujú niekde tu nablízku. Tak som sa dohovoral s Billom, že po tvojom zavraždení ujdem autom preč a Bill sa cestou pripojí ku mne. Ale ja skrížim jeho plány. Zostanem tu a dočkám či sa odvážia sem na miesto, kde sme teraz. Bill si bude myslieť, že som ťa zavraždil, ale že ťa oplakávam, lebo vie, že som ťa mal strašne rád. Zvedavosťou hnaný dôjde až k nám, dočkám, kým príde celkom blízko, potom mu kývnem, aby prišiel bližšie a zastrelím ho. Moje výstrely sú presné navlas, neujde mi. Takto sa mu pomstím za jeho zradu na mne. Bude to odplata taká, akú on určil pre iných. Netúžim po ničom inom len Billa zavraždiť, čím skorej. Zastrelím ho, to je moje pevné rozhodnutie!

Mária pobozkala manžela. Ale Jim neopätoval bozký. Nevšimal si jej nežnosť. Čakal. Mária si ľahla pod krík do trávy a robila sa mŕtvou. Jim namieril revolver do neznáma a štyri razy za sebou vystrelil a chytro ho znova nabil. Dvojitá ozve-

na rozľahla sa v tichom kraji. Bomby si pripravil k nohám a čakal s revolverom v ruke.

O niekoľko minút začul najprv nejasné potom stále hlasnejšie hučanie motoru blížiaceho sa auta. Jim bol pokojný a chladnokrvný. Auto sa zastavilo pri jeho voze. Sedeli v ňom štyria. Jeden z nich, Toni, mu kýval, aby prišiel k ním.

Jim postúpil len o jeden krok dopredu.

— Bill, všetko je v poriadku. Chcel by som ju z tadiaľto vziať a ukázať na Máriu, ktorá nehybne ležala v tráve, len máličko sa belely jej šaty.

Bill a Toni vystúpili z voza a ostatní dvaja zostali vo voze sedieť.

Bill netušiac nič podozrivého a zlého, približoval sa pomaly k Jimovi. Bol si tak istý, že ani revolver neprichystal na prípadnú potrebu. Prichádzal stále bližšie a bližšie, až konečne, keď bol len niekoľko krokov od Jima, zavolať:

— Jim, prečo si nešiel ďalej? Stalo sa niečo?

Jim tváril sa skrúšene a ukázal na ležiacu Máriu. Bill a Toni sa pozreli na ňu. V tom momente Jim ukrutnou silou uderil rukoväťou revolvera na hlavu Toniho, takže tento sa bez slova zrútil na zem ako zabitý.

Bill siahol po svojom revolveri, ale oneskoril sa. Jim pokojne a presne zamieril do jeho spodnej časti tela, vystrelil tri razy, potom zamieril podobne na jeho prsia vystrelil zase tri razy. Z Billových úst vyrazila krvavá pena, ale ešte žil a pokúsil sa vynaložiť najväčšie úsilie, streliť na Jima. Ale Jim stupil mu na ruku. Mária, skoro šialená dívala sa na tento hrozný výjav, ale keď zbadala, že Jim je v nebezpečenstve, rýchle skočila na nohy a skryla sa za strom, ale stačila ešte vziať revolver z ruky Billovej.

Teraz stalo sa niečo nečakaného.

Jim sa pripravil na ďalší boj. Boli dvaja proti dvom, ale Billovi spoločníci nedali sa do boja. Rýchle pohli auto a ušli.

Mária strelila do auta, nezasiahla nikoho.

Jim vzal revolver aj od Toniho, ktorý ležal v bezvedomí a obrátil sa k Márii:

— Tu nemôžeme ďalej zostať. Títo celkom istotne privedú posilu. Nechceli sa s nami pustiť do boja, lebo stromy nás veľmi dobre kryly. Utekajme. Ešte raz sa pozrel na Billa, kopol do mŕtveho tela a potom spolu s Máriou chytro vsadli do auta, ale auto sa nepohlo. Motor bol porúchaný. To pravdepodobne učinili banditi, aby nemohli ujsť. Z motora vytekal tenkým prúdom benzín a jedna pneumatika bola prestrelená.

— Nič to — poznať len tak pre seba Jim, takto je to ešte lepšie. Pôjdeme peši. Zabočíme napravo k hradskej a pôjdeme ďalej po hradskej, kým nás nejaké auto nevezme. V cudzom voze môžeme nepozorovane ujsť lepšie, ako keby sme sedeli v našom, ktorý banditi dobre poznajú.

Bežali ozlomkrk. Držali sa pritom za ruky. Jim zahodil revolver Toniho do trávy. Predbežne sa na okolí neukazovalo žiadne auto. Mária sa triasla na celom tele, ale Jim ju posmeloval a pevne držal za ruku:

— Neboj sa duša! Ešte je včas. Len teraz svitá. Ale verím, že po štvrtej hodine sa budeme stretávať s autami, vezúcimi mlieko do mesta. Myslím, že nie sme ďaleko ani od stanice. Aj tam si môžeme zaopatriť taxík. Už sme von z nebezpečenstva, ale neváď, keby sa stalo čokoľvek. Radujem sa, že som ťa nemusel zastreliť. Že som sa mohol Billovi pomstiť.

Asi o štvrt hodinku počuli hučanie auta. Šťastne sa utečenci usmiali na seba. Prichádza ich záchrana, mysleli si obaja.

Postavili sa na okraj cesty. Jim schoval revolver, aby sa neľakali v aute sediaci cestujúci. Obrovské auto najlepšej americkej značky »Cadillac« sa blížilo k nim.

Auto bolo už celkom blízko a Jim aj Mária usilovne kývali na auto, aby zastavilo. Voz spomalil rýchlosť.

— Zastavia sa! Vezmú nás na voz — tešila sa Mária.

Cadillac zabrzdil, zastal. Jim predesený zbadal, že v aute sa nachádza podveliteľ a najužší spolupracovník Billovej bandy, Rosco. Hmatol po revolveri, ale bolo už neskoro.

Z Cadillacu zahvizdly guľky guľometu. Monotonný jeho praskot trval len pár sekúnd.

— Jim pomôž! — skríkla Mária, a to byly jej posledné slová, ktoré Jim ešte počul.

Doslov.

Onedlho po tejto udalosti vykynožili Roscu a jeho druhov členovia bandy »Black Rats«. Takto sa vyhubili títo hrozní nelútostní gangstri navzájom. Bezpečnostné úrady potom už len zvyšky z nich pochyťaly a dostalo sa im zaslúženého trestu.

— KONIEC —